

ບົດທີ 1

ຂ້ອຍຊ່ວຍລູກຂອງຂ້ອຍໄດ້ແນວໃດ ?

ເລື່ອງ ນາງ ກາມາລາ ແລະ ນາງ ຣາມີ .

ພໍ່ແມ່ຂອງນາງ ກາມາລາ ຊື່ວ່າ ນາງ ຊູມາ ແລະ ທ້າວ ອານິວ ພວກເຂົາອາໄສຢູ່ບ້ານນ້ອຍໆ ທາງພາກໃຕ້ຂອງປະເທດອິນເດຍ. ເມື່ອຕອນ ນາງ ກາມາລາ ຍັງນ້ອຍ ພໍ່ແມ່ ຂອງລາວ ສັງເກດເຫັນວ່າ ນາງ ບໍ່ເຄີຍຈັບຂອງຫຼິ້ນທີ່ພໍ່ແມ່ເອົາຍື່ນໃຫ້ຈັກເທື່ອ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງ ນຳເອົານາງໄປຫາໝໍທີ່ຢູ່ໃນເມືອງໃກ້ໆ ເພື່ອກວດຫາຄວາມ ຜິດປົກກະຕິດັ່ງກ່າວ. ລາວເຫັນແຕ່ພາບການເຄື່ອນ ໄຫວບາງຢ່າງ ແລະ ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງ ແສງສະຫວ່າງ ກັບຄວາມມືດເທົ່ານັ້ນ. ທ່ານ ໝໍ ໄດ້ເວົ້າວ່າ: “ ສາຍຕາຂອງລາວ ຈະບໍ່ສາມາດເບິ່ງໄດ້ດີຂຶ້ນອີກ”. ນາງ ຊູມາ ແລະ ທ້າວ ອານິວ ໄດ້ກັບຄືນ ບານ ພ້ອມດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າ. ນາງ ຊູມາ ຄິດວ່າ: “ເລື່ອງນີ້ມັນ ເກີດ ຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ?” ໂດຍທີ່ວ່າ “ນາງເປັນລູກທີ່ດີຢູ່ສະເໝີ”. ນາງ ຊູມາ ໄດ້ໂສກເສົ້າ ຫງວມເຫງົາ ເປັນເວລາ ດົນນານ.

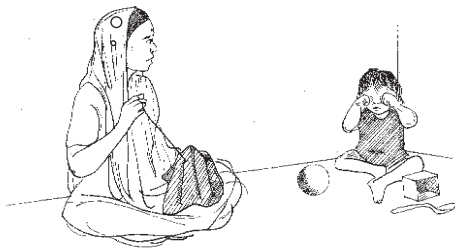

ນາງ ຊູມາ ແລະ ທ້າວອານິວໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ດູແລ ນາງ ກາມາລາ ເປັນຢ່າງດີເທົ່າທີ່ພວກເຂົາຈະເຮັດໄດ້.

ເພາະວ່າວຽກ ຂອງອານິວ(Anil) ໄດ້ຮັບເງິນເດືອນ ຫ້ອຍ ບໍ່ພຽງພໍ ໃນການລ້ຽງດູຄອບຄົວ. ດັ່ງນັ້ນ ຊູມາ ຜູ້ເປັນແມ່ ພ້ອມ ດ້ວຍເອື້ອຍທັງສອງຂອງນາງ ກາມາລາ ຈຶ່ງໄດ້ຫຍິບເຄື່ອງຂາຍຢູ່ທີ່ຕະຫຼາດ. ໃນ ຂະນະທີ່ຄອບຄົວຂອງນາງເຮັດວຽກ ພວກເຂົາບໍ່ຄ່ອຍມີເວລາມາຫຼິ້ນກັບ ກາມາລາ ພໍ່ເທົ່າໃດ ແລະ ນາງມີ ແຕ່ໃຊ້ເວລາສ່ວນໃຫຍ່ ນັ່ງຢູ່ແຈງງບງ ພຽງຄົນດຽວ. ບາງເທື່ອ ຊູມາ ກໍ່ກັງວົນກັບ ກາມາລາ ໃນເລື່ອງ ນາງບໍ່ເຄື່ອນໄຫວ, ບໍ່ສົງສຽງ, ແຕ່ກໍ່ຍັງດີ ເພາະວ່ານາງຢູ່ ໃກ້ກັບພວກເຂົາ.

ຕອນທີ່ ກາມາລາ ອາຍຸໄດ້ 3 ປີ, ລາວຮູ້ພຽງແຕ່ສອງ, ສາມຄວາມເທົ່ານັ້ນ. ລາວ ເບິ່ງຄືກັນກັບວ່າ ເປັນຄົນຜິດປົກກະຕິ, ເຮັດທ່າທາງແປກປະຫຼາດ ເຊັ່ນ: ການເອົາກຳປັ້ນສີຕາ ຫຼື ການກຳພັບມືວັບໆ. ລາວບໍ່ສາມາດກິນເຂົ້າ ແລະ ນຸ່ງເຄື່ອງດ້ວຍຕົນເອງເທື່ອ. ມັນອາດຈະໄວເກີນໄປ ຫາກຊູມາ ຊ່ວຍລາວໃນເລື່ອງນີ້.

ນາງເປັນເດັກຄຳຮູ້, ລາວບໍ່ຄ່ອຍຂີ່ໄຫ້

ເນື່ອງຈາກວ່າ ກາມາລາ ບໍ່ໄດ້ຫຼິ້ນກັບ ເດັກທີ່ມີອາຍຸເທົ່າກັນກັບລາວ ແລະ ບໍ່ ເຄີຍຮຽນຮູ້ໃນການໃສ່ໃຈດູແລຕົນເອງ. ແຂນ ແລະ ຂາ ຂອງລາວບໍ່ແຂງແຮງ ໃນຂະນະທີ່ເດັກຄົນອື່ນທີ່ມີອາຍຸສຳກັນ ກັບລາວ ກຳລັງຮຽນຍືນ ແລະ ຍາງ, ຂາ ຂອງກາມາລາ ຍັງອ່ອນແອ ບໍ່ສາມາດ ຮັບນຳໜັກຂອງຕົນເອງໄດ້.

ເມື່ອລາວໃຫຍ່ພໍທີ່ຈະເລີ່ມເຂົ້າຮຽນໄດ້, ແມ່ຂອງກາມາລາ ໄດ້ພາລາວໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແຕ່ທາງໂຮງຮຽນຂອງລາວກັງວົນຫລາຍ ເພາະວ່າລາວເປັນຄົນບໍ່ເຄີຍທ່າງໄກຈາກ ເຮືອນຂອງຕົນເອງ. ຫຼາຍມື້ຫຼາຍວັນກາມາລາ ໄດ້ແຕ່ນັ່ງຢູ່ໃນຫ້ອງ ແລ້ວກໍ່ຮ້ອງໄຫ້. ເມື່ອຄູເວົ້າກັບລາວ ລາວຈະບໍ່ຕອບ. ສຸດທ້າຍແລ້ວ ຊູມາ ແລະ ອານິວ ກໍ່ຕົກລົງໃຈວ່າ ໂຮງຮຽນບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍຫຍັງກາມາລາເລີຍ ແລະ ກໍ່ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ລາວ. ແຕ່ພວກເຂົາກັງວົນກັບ ອະນາຄົດຂອງລາວ “ ຖ້າລາວບໍ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາ ລາວຈະໃຊ້ຊີວິດໄດ້ຈັ່ງໃດ? ແມ່ນໃຜຈະ ເປັນຄົນລ້ຽງດູລາວຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຮົາຈາກໄປ”

ນາງ ຣານີ

ນາງຣານີ ເປັນເດັກພິການທາງສາຍຕາ, ນາງເກີດຢູ່ບ້ານແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ປະເທດອິນເດຍ. ພໍ່ແມ່ຂອງນາງຊື່ວ່າ ທາວ ຈິວານ ແລະ ນາງ ອາລູນ້າ. ໃນຂະນະທີ່ ພໍ່ແມ່ຂອງນາງໄດ້ສຶກສາເບິ່ງພຶດຕິກຳລູກທີ່ຕາບອດຂອງພວກເຂົາ, ແມ່ເຖົ້າບາກ້າ ເຊິ່ງແມ່ນແມ່ເຖົ້າຂອງນາງ ຣານີ ໄດ້ເວົ້າວ່າ “ພວກເຮົາຈະເຮັດທຸກວິທີ ທາງເພື່ອສອນລູກ. ເບິ່ງແບບຢ່າງຂ້ອຍນີ້, ຂ້ອຍສູນເສຍການເບິ່ງເຫັນຕັ້ງແຕ່ 5 ປີ ກ່ອນ. ແຕ່ຂ້ອຍຍັງເຮັດວຽກໄດ້ເກືອບທຸກ ຢ່າງ ທີ່ເຄີຍເຮັດຜ່ານມາ ເຊັ່ນ: ໄປຫາບ ນຳຢູ່ນຳສ້າງ, ໄປບີບນົມແບ້”.

ຂ້ອຍສາມາດຊ່ວຍຣານີ ໃຫ້ຮຽນຮູ້ ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ນັບຕັ້ງແຕ່ຂ້ອຍຮູ້ຈັກ ວ່າອາການນີ້ ມັນຄ້າຍກັບຕາບອດ. ບາງເທື່ອທ່ານໝໍອາດມີວິທີແກ້ໄຂ ເຊັ່ນກັນ.

“ແຕ່ວ່າ ກ່ອນເຈົ້າຈະເປັນຄົນຕາບອດ ເຈົ້າ ຄວນຮຽນຮູ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທັງໝົດກ່ອນ” ຈິວານ ເວົ້າວ່າ “ເດັກນອຍຕາບອດຄວນຮຽນແນວໃດ?”

ແມ່ເຖົ້າບາກ້າ ຕອບລູກຊາຍລາວວ່າ: “ພວກ ເຮົາຕ້ອງຊ່ວຍໃຫ້ນາງຮຽນຮູ້”, “ແມ່ເອງກໍ່ຮຽນສິ່ງຕ່າງໆ ຈາກສຽງ ແລະ ການສຳຜັດ, ດັ່ງນັ້ນ ຣານີ ຕ້ອງຮຽນ ເຊັ່ນກັນ”.

ທ່ານໝໍແນະນຳພວກເຂົາໃຫ້ເອົາສິ່ງຂອງຕ່າງໆໃຫ້ ຣານີຫຼິ້ນ ແລະ ກະຕຸ້ນນາງ ໃຫ້ໃຊ້ຫຼູຟັງ, ການສຳຜັດ ແລະ ດົມກິ່ນ ເພື່ອທົດແທນໃນສິ່ງທີ່ນາງເບິ່ງບໍ່ເຫັນ. ທ່ານໝໍໄດ້ເວົ້າອີກວ່າ: “ ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍ່ໝັ່ນລົມກັບນາງຕະຫຼອດເວລາ”.

ພິເສດແມ່ນແມ່ເຖົ້າບາກ້າໄດ້ໃຫ້ຣານີ ສຳຜັດ ແລະ ຟັງສິ່ງຕ່າງໆ. ລາວຫຼິ້ນເກມ ກັບນາງ ແລະ ຮ້ອງເພງໃຫ້ນາງຟັງ. ເມື່ອຣານີ ອາຍຸໄດ້ 2 ປີ, ແມ່ເຖົ້າ ບາກ້າ ໄດ້ຝຶກ ໃຫ້ນາງມີຄວາມຊື່ນເຄີຍກັບເສັ້ນທາງທີ່ລຽບຕາມຝາ ແລະ ຮົ່ວ, ນາງກໍ່ໄດ້ຝຶກຝົນເອົາ, ຈົນກະທັ້ງ ຣານີ ອາຍຸໄດ້ 3 ປີ, ນາງກໍ່ສາມາດຊອກຫາທາງເພື່ອໄປຫ້ອງນ້ຳ ແລະ ນ້ຳສ້າງດ້ວຍຕົນເອງ.

ນັ້ນແມ່ນໝາກກ້ວຍ, ຣານີ (Rani) ສຳຜັດໄດ້ວ່າຜິວ ຂອງມັນເປັນແນວໃດ.

ເຈົ້າສາມາດດົມກິ່ນມັນໄດ້ ບໍ່ຣານີ ? ໝາກກ້ວຍ ສຸກກິ່ນຫອມ

ຈິວານ, ອາລູນ້ຳ ແລະ ບາກ້າ ບໍ່ເວລາຫຼາຍທີ່ເຮັດກິດຈະກຳພິເສດກັບ ຣານີ ພວກເຂົາເຮັດວຽກຢູ່ຮ້ານຄ້ານ້ອຍແຫ່ງໜຶ່ງໄກຈາກເຮືອນ ແຕ່ພວກເຂົາຊ່ວຍຣານີ ຮຽນທັກສະໃໝ່ໆ ດ້ວຍຕົວຂອງລາວ ທີ່ພວກເຂົາເຄີຍເຮັດຜ່ານມາແລ້ວ ເຊັ່ນ: ໄປ ຕະຫຼາດ. ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ທຸກໆມື້ເຮັດກິດຈະກຳຫຼາຍຢ່າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ໃນການຊ່ວຍລານີ ພັດທະນາຫຼາຍທັກສະ.

ເມື່ອຣານີ ເລີ່ມເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ເດັກນ້ອຍໃນບ້ານກໍ່ໄປໂຮງຮຽນພ້ອມລາວ ທຸກໆມື້ ເມື່ອຊາວບ້ານເຫັນພວກເຂົາຢ່າງຕາມທາງໄປພ້ອມກັນນັ້ນ ມັນຍາກຫຼາຍທີ່ຈະ ຈຳແນກໄດ້ວ່າ ເດັກນ້ອຍຄົນໃດຕາບອນ.

4 ຂ້ອຍຊ່ວຍລູກຂອງຂ້ອຍໄດ້ແນວໃດ ?

ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງນາງ ກາມາລາ ແລະ ນາງ ຣານີ

ຖ້າລູກຂອງເຈົ້າບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນແຈ້ງ ຫຼື ຕາບອດ, ເຈົ້າສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ລາວຮຽນຮູ້ ທັກສະຕາງໆໄດ້, ບໍ່ພຽງແຕ່ມີຄອບຄົວຂອງ ຣານີ ທີ່ຊ່ວຍນາງໄດ້. ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນ ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ຣານີ ສາມາດຮຽນຮູ້ທັກສະຕ່າງໆຈາກເດັກນ້ອຍຄົນອື່ນໃນໄວດຽວກັນ ໄດ້ດ້ວຍວິທີໃດ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ນາງ ກາມາລາ ບໍ່ສາມາດຮຽນຈາກເດັກນ້ອຍຄົນອື່ນໄດ້.

ຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ກັບບັນຫານີ້ ມັນຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າ:

- ເດັກນ້ອຍມີພັດທະນາການແນວໃດ (ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເຕີບໂຕ ພວກເຂົາເຈົ້າ ກໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ທັກສະໃໝ່ໄປພ້ອມໆກັນ.)
- ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການເບິ່ງເຫັນມີຜົນກະທົບແນວໃດຕໍ່ກັບພັດທະນາການ.

ເດັກນ້ອຍມີພັດທະນາການດ້ານໃດແດ່.

ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນມີພັດທະນາການໃນ 3 ດ້ານໃຫຍ່ຄື: ທາງດ້ານສະລິລະ (ຮ່າງກາຍ), ທາງດ້ານມັນສະໝອງ (ຄວາມນິກົດ) ແລະ ທາງດ້ານສັງຄົມ (ການສົນທະນາ, ການຟັງ ແລະ ການຢູ່ຮ່ວມກັບຄົນອື່ນ). ໃນແຕ່ລະດ້ານເດັກຮຽນຮູ້ທັກສະໃໝ່ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຕາມລຳດັບ.

ກ່ອນທີ່ເດັກສາມາດຮຽນຢ່າງໄດ້, ກ່ອນອື່ນລາວຕ້ອງຮຽນຄວບຄຸມຮ່າງກາຍດ້ວຍທ່າ ງ່າຍໆ ກ່ອນ ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ:

- ① ຂັ້ນຕອນທຳອິດລາວຕ້ອງຍົກທົວ ຂອງລາວ ຂຶ້ນກ່ອນ ແລ້ວຄ່ອຍໆເຄື່ອນໄຫວແຂນ ແລະ ຂາ.

- ② ຫຼັງຈາກນັ້ນ ລາວກໍ່ໃຊ້ແຂນ ແລະ ຂາ ເພື່ອຍົກຍ້າຍຕົນເອງຂຶ້ນນັ່ງ.

- ③ ໃນຂະນະທີ່ນັ່ງ, ລາວເລີ່ມຝຶກຍື່ຈັບເອົາສິ່ງຂອງ, ອ່ຽງໂຕ ແລະ ບິດແອວ. ການເຮັດແບບນີ້ເຮັດໃຫ້ ເດັກໄດ້ມີພັດທະນາຄວາມທຸ່ງ, ນີ້ແມ່ນທັກສະໜຶ່ງ ທີ່ຈຳເປັນໃຫ້ກັບການຮຽນຢືນ ແລະ ຍ່າງ

- ④ ຫຼັງຈາກນັ້ນລາວອຸກ ດັນຕົວເອງຂຶ້ນ ໃຫ້ຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງຢືນ.

ກ່ອນທີ່ເດັກນ້ອຍຈະສິນທະນາກັບຄົນອື່ນໄດ້, ລາວຕ້ອງໄດ້ຮຽນທັກສະການສື່ສານແບບ ງ່າຍໆກ່ອນເຊັ່ນ:

① ເຂົ້າໃຈຄຳສັບງ່າຍໆ ແລະ ການຂໍຮ້ອງ

② ການໃຊ້ສັນຍາລັກ ຫຼື ໃຫ້ສັນຍານ

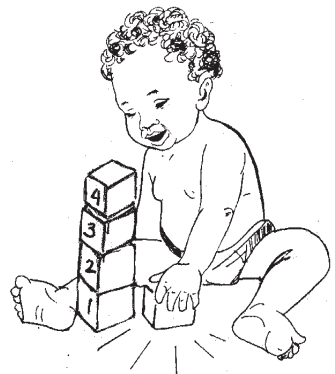
③ ການເວົ້າຄຳສັບງ່າຍໆ

④ ການນຳໃຊ້ປະໂຫຍກສັ້ນໆ.

ທັກສະໃໝ່ໆແຕ່ລະຢ່າງເດັກນ້ອຍຮຽນຮູ້ຈາກ ພື້ນຖານທັກສະທີ່ໄດ້ຮູ້ຈັກມາກ່ອນແລ້ວ, ຈຶ່ງກະກຽມທີ່ ຈະຮຽນທັກສະໃໝ່ ເຊິ່ງເປັນທັກສະທີ່ຍາກຂຶ້ນກວ່າ ເກົ່າ. ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເດັກນ້ອຍບໍ່ສາມາດຮຽນທັກສະໃໝ່ ແຕ່ລະຢ່າງກັບທັກສະໃດໜຶ່ງໄດ້. ນີ້ກໍ່ໝາຍຄວາມວ່າ ລາວບໍ່ມີບັນຫາສະເພາະແຕ່ທັກສະນັ້ນ, ແຕ່ວ່າທັກສະ ໂຕອື່ນມັນກໍ່ຂຶ້ນກັບທັກສະທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ມາກ່ອນເຊັ່ນກັນ.

ຕົວຢ່າງ: ຖ້າເດັກນ້ອຍມີບັນຫາໃນການຍົກ ຫົວຂຶ້ນ ຈະເຮັດໃຫ້ເດັກພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນ ການຮຽນນັ້ງ ຫຼື ຄານ ເພາະໃນການຮຽນສິ່ງດັ່ງກ່າວ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຍົກຫົວຂຶ້ນ. ຖ້າຫາກເດັກເຮັດບໍ່ໄດ້ ໃນຊ່ວງໄລຍະນີ້ ແລ້ວພັດທະນາການຂອງເດັກຈະເລີ່ມ ຊ້າກວ່າເດັກຄົນອື່ນໃນໄວດຽວກັນ.

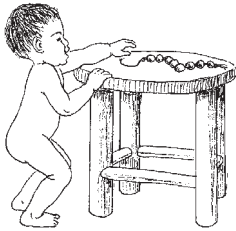
ທັກສະທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ມາກ່ອນເໝືອນ ກັບການຢອງກັບຕໍ່ກັນເປັນຊັ້ນມັນຕ້ອງ ມີກັບທຳອິດກ່ອນ ຈຶ່ງຈະຕໍ່ກັບໃໝ່ໄດ້.

ບັນຫາການເບິ່ງເຫັນມີຜົນກະທົບຕໍ່ກັບພັດທະນາການແນວໃດແດ່

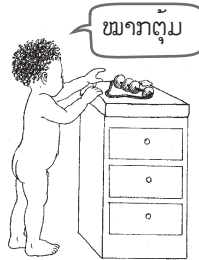
ເມື່ອເດັກນ້ອຍເບິ່ງເຫັນໄດ້ແລ້ວ ເດັກກໍ່ມີພັດທະນາການທາງດ້ານທັກສະຕ່າງໆ ເປັນປົກກະຕິ ຕາມທຳມະຊາດ ເຊັ່ນ: ເຂົາເຈົ້າຈະເບິ່ງ ແລະ ຫຼິ້ນກັບຄົນອື່ນ ຫຼື ສິ່ງຂອງຕ່າງໆ ທີ່ເຫັນຢູ່ໃກ້ກັບລາວ, ການໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ຫຼິ້ນຕາມທຳມະຊາດ ຈະຊ່ວຍເປີດໂອກາດໃຫ້ມີການ ເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຮຽນຮູ້.

ເມື່ອເດັກນ້ອຍເຫັນສິ່ງຂອງທີ່ທ້າລິນໃຈ, ເຂົາຈະຍິ້ມໄປຈັບມັນ ຫຼື ຄານ ໄປເອົາມັນ. ນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ແຂນ ແລະ ຂາ ຂອງເຂົາແຂງແຮງ.

ການຫຼິ້ນກັບສິ່ງຂອງນັ້ນ ມັນຊ່ວຍໃຫ້ເດັກ ຮຽນມີການຄົ້ນຄິດຫາວິທີແກ້ໄຂບັນຫາ ແບບງ່າຍໆ. ຮູບນີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເດັກ ມີວິທີນຳເອົາເຄື່ອງຫຼິ້ນ ເຂົ້າໄປຕົວອີກກວ່າ ເກົ່າດ້ວຍການດຶງເອົາສາຍຂອງເຄື່ອງຫຼິ້ນ.

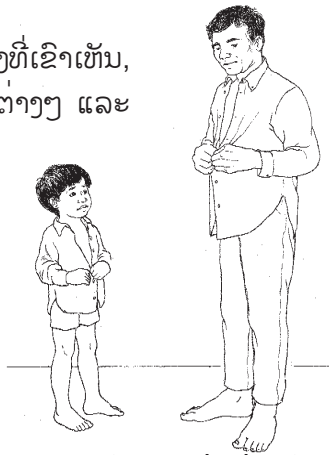

ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ການຫຼິ້ນກໍ່ຍັງຊ່ວຍ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮຽນປາກ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍ ລິນໃຈສິ່ງນັ້ນແລ້ວ ເຂົາເຈົ້າຈະຮຽນ ເອີ້ນຊື່ມັນ.

ຕາມທຳມະຊາດແລ້ວ ເດັກນ້ອຍຈະຮຽນແບບກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຫັນ, ການເບິ່ງຄົນອື່ນ ມັນຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮຽນເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ແລະ ຮູ້ວິທີປະພຶດປະຕິບັດຕົວ.

ເດັກທີ່ຍັງນ້ອຍຮຽນປາກຈາກການຟັງຄົນອື່ນເວົ້າ ແລະ ດ້ວຍການເຫັນຄົນອື່ນລົມກັນ.

ເດັກນ້ອຍຮຽນນຸ່ງເຄື່ອງດ້ວຍຕົນ ເອງຈາກການເບິ່ງຄົນອື່ນ.

ເດັກນ້ອຍຜູ້ທີ່ເຫັນບໍ່ແຈ້ງດີ ມີໂອກາດຮຽນຮູ້ຕາມທຳມະຊາດໄດ້ໜ້ອຍກວ່າ ເດັກທີ່ຕາດີ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຂົາຈຶ່ງຮຽນຮູ້ວິທີການຕ່າງໆຊາກວ່າເດັກທີ່ຕາດີ ແລະ ພັດທະນາການ ກໍ່ເລີ່ມຕົ້ນຊ້າກວ່າ.

ເດັກນ້ອຍຜູ້ທີ່ເຫັນບໍ່ແຈ້ງດີ ສ່ວນໃຫຍ່ຈະຫຼິ້ນໜ້ອຍກວ່າ ເດັກທີ່ເບິ່ງເຫັນ, ເນື່ອງຈາກວ່າ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຫັນເຄື່ອງຫຼິ້ນ.

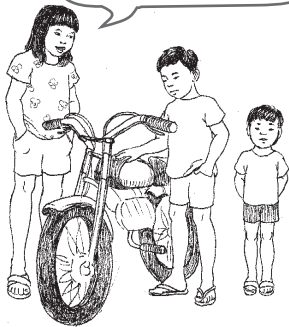

ນີ້ແມ່ນເດັກນ້ອຍທີ່ຍົກຫົວບໍ່ຂຶ້ນ, ບັນຫານີ້ ເກີດຂຶ້ນເນື່ອງຈາກວ່າ ລາວບໍ່ເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຫຼິ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ກ້າມຄໍຂອງລາວຈຶ່ງບໍ່ແຂງແຮງ

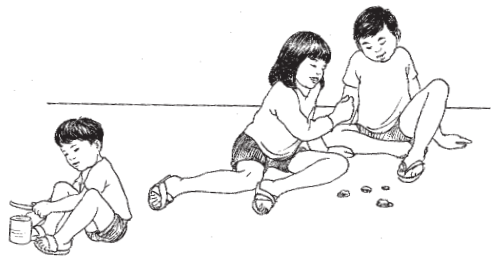

ພັດທະນາການທາງດ້ານສັງຄົມຂອງເຂົາເຈົ້າອາດຈະເລີ່ມຕົ້ນຊ້າກວ່າເດັກທີ່ຕາດີ.

ມີ້ວານນີ້ ພໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ອຍຂີ່ລົດ ກັບລາວ. ພວກເຮົາຂັບລົດໄວ!

ເດັກນ້ອຍຜູ້ທີ່ເຫັນບໍ່ແຈ້ງດີ ອາດຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຫຼື ສັບສິນໃນການສົນທະນາ ເພາະວ່າເຂົາບໍ່ເຫັນສິ່ງທີ່ຄົນອື່ນກຳລັງເວົ້າເຖິງ.

ດັ່ງນັ້ນ, ເດັກອາດຈະໃຊ້ເວລາສ່ວນໃຫຍ່ຢູ່ຄົນດຽວ ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄົນອື່ນເວົ້າ.

ບັນຫາທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງສ່ວນໃຫຍ່ມັກຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ເດັກນ້ອຍຜູ້ທີ່ຕາບອດ, ເຂົາເຈົ້າຮຽນໃຊ້ຄວາມຮູ້ສຶກຕົວອື່ນ ເພື່ອທົດແທນກັບສິ່ງທີ່ສູນເສຍ ເຊັ່ນ: ການໃຊ້ຫູຟັງ, ການສຳຜັດ, ການດົມກິ່ນ ແລະ ການຊົມລົດຊາດ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີຊີວິດທີ່ດີຂຶ້ນ ແລະ ຮຽນສິ່ງຕ່າງໆ ຄືກັນກັບເດັກນ້ອຍປົກກະຕິທົ່ວໄປ ທີ່ຮຽນຮູ້ຈາກການເບິ່ງ.

ເຈົ້າສາມາດຊ່ວຍເດັກໄດ້ດ້ວຍວິທີໃດ

ການຊ່ວຍເຫຼືອເດັກອ່ອນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍທຸກໆ ພາກສ່ວນຂອງເຂົາເຈົ້າພັດທະນາ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ມັນສະໜອງກໍ່ໄດ້ມີການຄົ້ນຄິດ ເພື່ອເປີດໂອກາດສ້າງປະສົບປະການ, ມີການຄົ້ນຫາ ແລະ ການຫຼິ້ນກັບສິ່ງຂອງ, ການເຮັດແບບນີ້ ເອີ້ນວ່າ: “ການກະຕຸ້ນ” ຫຼື “ການຊ່ວຍເຫຼືອ ໃນເບື້ອງຕົ້ນ”. ໃນປຶ້ມຫົວນີ້ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ຈັກກັບກິດຈະກຳງ່າຍໆ ຫຼາຍ ວິທີທີ່ເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ ເຊັ່ນ: ການຫຼິ້ນກັບລູກ ຫຼື ຈະເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ ກໍ່ເໝືອນກັບເຈົ້າ ເຮັດກິດຈະວັດປະຈຳວັນ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ເຈົ້າກໍ່ສາມາດດັດແປງກິດຈະກຳດັ່ງກ່າວ ໃຫ້ເໝາະສົມກັບລູກ ແລະ ຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຈົ້າ ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ:

ຖ້າເຈົ້າຢາກໃຫ້ລູກສົນໃຈກັບສຽງຂອງ ເຄື່ອງຫຼິ້ນ, ເຈົ້າຕ້ອງສະແດງວິທີຫຼິ້ນໃຫ້ ລູກເບິ່ງ ວ່າມັນເກີດສຽງນັ້ນໄດ້ແນວໃດ...

...ເພື່ອເຮັດໃຫ້ລາວສົນໃຈຢາກຫຼິ້ນຍິ່ງຂຶ້ນ ພ້ອມ ດຽວກັນນັ້ນ, ເດັກກໍ່ຈະໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຕໍ່ກັບ ສຽງ ແລະ ໄປຫາບ່ອນທີ່ເກີດສຽງ.

ຖ້າເຈົ້າກະຕຸ້ນໃຫ້ເດັກນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ສຶກ ໂດຍຜ່ານການສຳຜັດ, ການຟັງ ແລະ ການດົມກິ່ນເພື່ອຊອກຫາສິ່ງຂອງ...

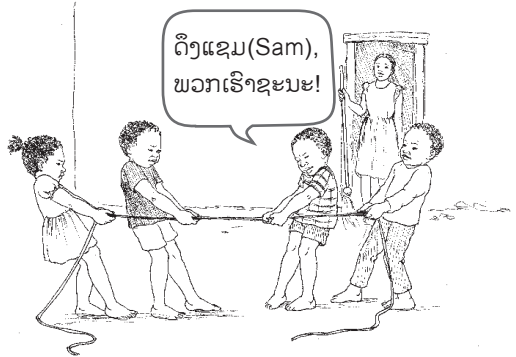

...ເຮັດແບບນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ເດັກຮຽນຮູ້ ໂລກ ໄດ້ຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ແລະ ສາມາດ ໂອ້ລົມໃນສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຮັບຮູ້.

ຖ້າເຈົ້າເຮັດກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້ເລື້ອຍໆ, ຊີວິດໄວເດັກຂອງເຂົາເຈົ້າກໍ່ຈະມີຄວາມເບີກ
ບານມ່ວນຊື່ນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ຄືກັນກັບເດັກຄົນອື່ນ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໃຫຍ່ຂຶ້ນມາ ເຂົາເຈົ້າ
ກໍ່ສາມາດຮຽນ:

ເຄື່ອນໄຫວດ້ວຍຕົວຂອງລາວເອງ.

ຫຼິ້ນກັບເດັກຄົນອື່ນ.

ຊ່ວຍວຽກຂອງຄອບຄົວ.

ໄປໂຮງຮຽນ ຫຼື ແລກປ່ຽນບົດ
ຮຽນກັບຄົນອື່ນ.

ອະນາຄົດຂອງລູກຂ້ອຍຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນ?

ຖ້າຫາກລູກໄດ້ຮຽນຮູ້ທັກສະໃໝ່ ແລະ ໄດ້ຮັບການສຶກສາຊີວິດຂອງລູກຈະເປັນ
ແນວໃດ, ພໍ່ແມ່ທຸກຄົນລວນແຕ່ກ້າງວິນກັບອະນາຄົດຂອງລູກ. ພວກເຂົາຍັງສິ່ງໄສອີກວ່າ:
“ແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອຕອນລູກໃຫຍ່ຂຶ້ນມາ?, ລູກຈະດຳເນີນຊີວິດໄດ້ແນວໃດ ເມື່ອ
ຂາດພໍ່ແມ່?”.

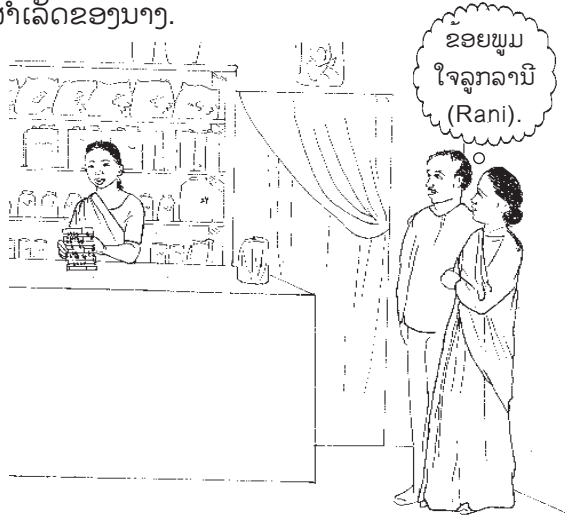
ບາງເທື່ອເລື່ອງນີ້ມັນຊ່ວຍໃຫ້ພໍ່ແມ່ຮູ້ຈັກກັບຊີວິດຂອງຄົນອື່ນ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະຕາບອດ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ຕົບໃຫຍ່ ແລະ ເພິງພໍໃຈກັບຊີວິດ ເຊັ່ນ: ການມີຄອບຄົວເປັນຂອງຕົວເອງ, ຫາເງິນລ້ຽງຊີບດ້ວຍຕົວເອງ ແລະ ກາຍເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການນັບໜ້າຖືຕາໃນຊຸມຊົນ. ຄົນຕາບອດສາມາດປະສົບຜົນສຳເລັດນີ້ໄດ້ເມື່ອ:

- ທຸກຄົນເຂົ້າໃຈເດັກຕາບອດໃຫ້ເໝືອນກັບເດັກນ້ອຍທົ່ວໄປ, ພວກເຂົາສາມາດ ຮຽນ.
- ຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນຊ່ວຍພວກເຂົາເຈົ້າໃຫ້ປະສົບຜົນສຳເລັດ.

ລຸ່ມນີ້ແມ່ນຕົວຢ່າງ ເລື່ອງຂອງ ຣານີ ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ:

ເມື່ອຣານີ ໃຫຍ່ຂຶ້ນມາ, ນາງໄດ້ຊ່ວຍພໍ່ແມ່ຢູ່ທີ່ຮ້ານສະເໝີ. ໃນຂະນະນັ້ນ, ນາງເອງກໍ່ຮຽນຈົບ, ຣານີ ຮຽນເກັ່ງວິຊາເລກ, ນາງສາມາດຊ່ວຍເຮັດບັນຊີຂອງຮ້ານ. ນາງຍັງສາມາດຕິດຕາມຄ່າໃຊ້ສອຍ ໂດຍການຂຽນເປັນລາຍການດ້ວຍຕົວອັກສອນນູນ. ພໍ່ແມ່ຂອງ ຣານີ ພາກພູມໃຈຕໍ່ກັບຜົນສຳເລັດຂອງນາງ.

ເມື່ອຣານີ ອາຍຸໄດ້ 18 ປີ ພໍ່ແມ່ຂອງນາງກໍ່ໄດ້ຮັບຂໍ້ສະເໜີຂໍແຕ່ງງານ ຈາກທ້າວ ມານີ ເຊິ່ງເປັນຊາຍໝູ່ມໃນບ້ານດຽວກັນ. ທ້າວ ມານີ ແລະ ນາງ ຣານີ ໄດ້ແຕ່ງງານກັນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ລານີ ກໍ່ໄດ້ລູກຄົນທຳອິດ, ນາງເອົາລູກໄວ້ທາງໃນ ຂະນະທີ່ນາງເຮັດວຽກຢູ່ທີ່ຮ້ານ.

ຣານີ ເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດ, ຜູ້ຄົນເລີ່ມມີຄວາມໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈໃນທັກສະຂອງນາງ ເຊິ່ງເປັນທັກສະອີກຮູບແບບໜຶ່ງ.

ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນເຈົ້າເຮັດບັນຊີໄດ້. ເຈົ້າກໍ່ຄືຊື່ສາມາດສອນພວກເຮົາໄດ້ຄືກັນ ?

ເດັກນ້ອຍຂວນນາງໃຫ້ໄປຊ່ວຍວຽກໂຮງຮຽນ. ພວກເຂົາຕອບວ່າ: “ປົກກະຕິແລ້ວ ຣານີ ຮູ້ຄຳຕອບດີ” ເມື່ອເພື່ອນບ້ານແມ່ຍິງເລີ່ມຕົ້ນເຂົ້າຮ່ວມການຕໍ່າຜ້າ, ພວກເຂົາກໍ່ມາຫາ ລານີ ໃຫ້ຊ່ວຍສ້າງບັນຊີຂອງເຂົາເຈົ້າ. ບາງເທື່ອ ຣານີ ຄິດເຖິງເລື່ອງຊີວິດຂອງນາງ ແລະ ຊີວິດຄົງຈະແຕກຕ່າງກັບຕອນນີ້.

ນາງເວົ້າວ່າ: “ບາງເທື່ອຖ້າຂ້ອຍເບິ່ງເຫັນ ຂ້ອຍອາດຈະເຮັດບໍ່ໄດ້ດີເທົ່ານີ້”, “ການທີ່ຂ້ອຍຕາບອດ ແມ່ນເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍສູ້ຊົນ ເພື່ອໃຫ້ຊີວິດຂອງຂ້ອຍຄືກັນກັບຄົນອື່ນ”.